

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 64, Septembrie 2011

64. Ausgabe, September 2011

O NOUĂ POARTĂ A CERULUI ÎN GERMANIA

Patriarhul DANIEL

Sfințirea locului pentru construirea unei biserici noi este un eveniment deosebit în viața unei comunități ortodoxe.

De ce? Pentru că o biserică nouă, ca locaș de cult, înseamnă o nouă „Poartă a cerului” și o nouă „Casă a lui Dumnezeu” (cf. Facere 28, 22), iar construirea ei adună laolaltă oamenii în rugăciune și în acțiune. Construirea unei biserici noi cere un mare efort fizic și financiar din partea unei comunități. În același timp, construirea unei biserici este o lucrare cu o profundă semnificație spirituală, deoarece o biserică nu este o casă particulară, ci este o casă a comunității eclesiale; ea este învelișul arhitectural

protector și inspirator al unei comunități de persoane umane aflate în comuniune spirituală cu Dumnezeu, cu sfinții Lui și întreolaltă. În spațiul sacru al bisericii de zid se întâlnesc pământul cu cerul, timpul cu veșnicia, credincioșii de pe pământ cu cei din ceruri, dar și generațiile între ele. Această adunare a tuturor oamenilor în comuniune de credință și iubire este sfințitoare și mântuitoare, deoarece iubirea născută din rugăciune învinge spațiul și timpul care separă pe oameni unii de alții. Rugăciunile care se citește la sfințirea locului și la punerea pietrei de temelie pentru zidirea unei biserici ne arată că vocația bisericii - locaș de cult este de-a aduna laolaltă în credință și rugăciune oameni venind din cele patru puncte cardinale ale pământului, est, vest, sud, nord, pentru a-i orienta spre Hristos, Răsăritul Cel de Sus, și a-i aduce în

Împărăția Cerurilor sau în Împărăția Preasfintei Treimi, simbolizată de Sfântul Altar. O atenție deosebită este acordată punerii pietrei de temelie, pentru că piatra sfințită cu apă sfințită și cu untdelemn sfințit simbolizează atât pe Hristos, Piatra unghiulară, cât și mărturisirea fermă a credinței în dumnezeirea lui Hristos, ca fiind temeliea mântuirii omului, ca unire a lui cu Dumnezeu Cel veșnic viu. De asemenea, Crucea înfiptă în pământ lângă piatra de temelie simbolizează

pe Hristos Cel Răstignit și Înviat, izvor de iubire jertfelnică și de bucurie paschală. Prin partea credincioșilor pentru zidirea unei biserici noi, ca mai târziu, când biserica nouă se sfințește, toți cei care s-au ostenit sau au dăruit banul lor pentru construirea bisericii să simtă bucuria Învierii în sufletele lor.

Rugăciunea urmare, este nevoie de multă iubire jertfelnică și din pentru sfințirea locului pe care se va întemeia Pristolul sau Sfânta Masă a Sfântului Altar este cea mai solemnă rugăciune și ea se citește în starea de îngenunchere. De ce? Pentru că Sfânta Masă reprezintă pe Hristos Însuși, Cel ce după ce a cinat la masă cu ucenicii Săi și a instituit Sfânta Euharistie, a mers spre Răstignire, Mormânt, Înviere și Înălțare întru slavă la ceruri. De aceea, oamenii care cred în Hristos, Îl iubesc și împlinesc poruncile Lui, se împărtășesc cu Trupul și Sângele Său din Sfânta Euharistie și se pregătesc pentru a dobândi bucuria vieții veșnice din Împărăția lui Dumnezeu. În acest sens, biserica de pe pământ este anticamera Împărăției cerurilor, după cum spune Sfântul Nicolae Cabasila. Încă de la sfințirea locului pe care ea se va construi, noua biserică este

pusă sub ocrotirea ori patronajul spiritual al unuia sau al mai multor sfinți, pentru a ne arăta că scopul principal pentru care se construiește o biserică este sfințirea vieții oamenilor și dobândirea mântuirii sau a vieții veșnice în comuniunea lor cu Dumnezeu Cel Sfânt. Cei doi ocrotitori ai noii biserici românești, care se va construi aici la München, sunt Sfânta Cruce (prăznuită la 14 septembrie) și Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (prăznuit la 11 aprilie). Astfel, credincioșii ortodocși români, care poartă crucea fenomenului migrației sau a plecării lor departe de țara în care s-au născut, vor simți și bucuria Învierii ca stare de comuniune frățească trăită aici, în biserică, sub ocrotirea Sfintei Cruci și a rugăciunilor Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica...

Cu părintească și frățească dragoste în Hristos, îndemnăm pe toți românii ortodocși să ajute cu bani la construirea acestei biserici noi, pentru a primi binecuvântare de ctitor sau binefăcător al ei.

Mulțumim tuturor celor prezenți aici și vă dorim multă sănătate, pace și bucurie. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute să vedem cât mai curând construită această biserică, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria oamenilor. Amin.

* Din cuvântul rostit cu prilejul sfințirii locului și punerii pietrei de temelie pentru construirea unei biserici românești la München, Germania, Duminică, 11 septembrie 2011 - <http://cbrom.de/ro/o-noua-poarta-cerului-germania>

Duminică, 11 septembrie 2011, sute de credincioși români au participat la slujba punerii pietrei de temelie pentru noul Centru Bisericesc Ortodox din München, cu hramurile Înălțarea Sfintei Cruci și Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. Slujba a fost săvârșită de Preafericitul Părinte Patriarh Daniel în continuarea Sfintei Liturghii, la care au participat numeroși membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române: Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, Înaltpreasfințitul Laurențiu, Mitropolitul Ardealului, Înaltpreasfințitul Serafim, Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord, Înaltpreasfințitul Iosif, Mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale și Meridionale, Înaltpreasfințitul Arhiepiscop Ioan, Episcopul Covasnei și Harghitei, Preasfințitul Sofian Brașoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Germaniei, Austriei și

Luxemburgului, dar și ierarhi ortodocși ai altor jurisdicții naționale din Germania: Înaltpreasfințitul Augustinos, Mitropolitul grec al Germaniei și Exarh al Europei Centrale, care este și președintele Conferinței Episcopilor Ortodocși din Germania, Înaltpreasfințitul Feofan, Arhiepiscopul rus al Berlinului și al Germaniei, Preasfințitul Constantin, Episcopul sârb al Europei Centrale și Preasfințitul Agapit de Stuttgart, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ruse din afara granițelor, precum și peste 30 de preți și diaconi din Arhiepiscopia noastră și din Bisericile Ortodoxe surori. Pentru a-l întâmpina pe Preafericirea Sa a venit și Întâistătorul Bisericii Ruse din Afara Granitelor, Arhiepiscopul Mark Arndt de Berlin al întregii Germanii.

La eveniment au participat numeroase oficialități civile precum: Președinta Parlamentului Bavarez, d-na Barbara Stamm, Ambasadorul României la Berlin, dl. Lazăr Comănescu, Ambasadorul României pe lângă Sfântul Scaun, dl. Bogdan Tătaru-Cazaban, Consulul General al României la München, d-na Brândușa Predescu, dar și reprezentanți ai Arhiepiscopiei Romano-Catolice de München și Freising în frunte cu Episcopul-vicar Engelbert Siebler și ai Bisericii Evanghelice-Luterane din Bavaria în frunte cu consilierul Ecumenic Michael Martin.

Hrisovul punerii pietrei de temelie a fost citit de către Preasfințitul Sofian Brașoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Germaniei, Austriei și Luxemburgului.

Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul României, a rostit un cuvânt de învățătură intitulat: O nouă poartă a cerului în Germania. Au urmat apoi cuvântările rostite de Mitropolitul grec Augustinos, de Președinta Parlamentului Bavarez, d-na Barbara Stamm, de Ambasadorul României la Berlin, dl. Lazăr Comănescu, de Înaltpreasfințitul Mitropolit Serafim, Întâistătorul Arhiepiscopiei noastre și la final de Preasfințitul Sofian Brașoveanul, care a mulțumit tuturor atât pentru sprijinul acordat pentru cumpărarea terenului pe care se va construi așezământul bisericesc cât și pentru participarea la acest eveniment istoric.

<http://cbrom.de/ro/Noua%20m%C4%83n%C4%83stire/Piatra%20de%20Temelie/piatra-de-temelie>

BISERICILE DE LEMN DIN ROMÂNIA ȘI SCANDINAVIA

Pr. Dr. Nicolae DURA

În această primăvară la primirea unui grup de elevi vienezi în vârstă de 11-12 ani care vizitau biserica noastră, însoțiți de profesori, între întrebările puse de aceștia, a fost și următoarea: „De ce aveți scaune (strane) din lemn?” Pentru a mă putea apropia mai mult de copil am întrebat și eu: Din ce doreai sau credeaai tu să fie aceste strane în biserică? Răspunsul nevinovatului elev a fost: „Din plastic!” Oare percepția și afirmația copilului nu se apropie de realitatea noastră cotidiană? Trăim înconjurați și îmbibați cu plastice: pungi, genți, paturi, scaune, mașini, tot felul de obiecte casnice și chiar case. Asfințește oare o eră în care lemnul era atât de aproape și drag omului? Omul a avut o profundă și existențială legătură cu lemnul: leagănul pruncului, masa, patul și sicriul. Oamenii au locuit în case și s-au rugat de veacuri în biserici de lemn. Când intri într-o casă de lemn parcă aerul și lumina sunt altfel, iar când intri și te rogi într-o biserică de lemn miroasă a grădina Edenului.

Termenul lemn se folosește în Sfânta Scriptură în mai multe rânduri: pomul vieții din grădina Edenului (Fac. 3,3-6), lemnul crucii pe care a fost răstignit Hristos-Domnul pentru mântuirea lumii, luând asupra Sa păcatele oamenilor (In. 19,17; Fapt. 5,30; 13,29; Gal. 3,13; 1 Pt. 2,24), pomul roditor din împărăția lui Dumnezeu, care va rodi de douăsprezece ori pe an, iar frunzele lui vor fi „spre tămăduirea nemurilor” (Apoc. 22,2). Biserica locaș de închinare are menirea să tămăduiască omul de ranele păcatelor, căci doar el poartă totuși chipul lui Dumnezeu.

Bisericile de lemn sunt construcții făcute numai din lemn și apoi sfințite potrivit tradiției creștine și folosite pentru cultul liturgic public, pentru săvârșirea sfintelor slujbe creștine. Aceste biserici au fost construite la dimensiuni relativ mici, dar au existat în lume și biserici de lemn mai mari. Cea mai mare biserică de lemn din lume se afla în Finlanda în localitatea Kerimäki¹, în această biserică se pot ruga 5.000 de oameni, dintre care pe scaune au loc peste 3400, această biserică s-a construit în anul 1847.

Lăcașurile sacre de lemn din țara noastră reprezintă în Europa și în lumea întreagă o particularitate deosebită. În calitatea sa de frate cu codrul, românul și-a zidit și biserici și case de lemn. Casa țărănească și bisericiile de lemn sunt surori, ambele concepute și zidite de oameni, în una să viețuiască ei iar în cealaltă să se sălășluiască Dumnezeu și să se reflecte cerul. Ele reflectă forță dar și grație, îndrăzneală dar și echilibru și măsura umanului, chiar și atunci când turlele înalte par să străpungă cerul, să atingă firmamentul cerului, să coboare Transcendentul spre imanent și să-l înalte pe om la Dumnezeu. Prin aceasta se simte omul ca vecin al lui Dumnezeu, trăind în comuniune cu El. Aceste biserici erau un «axis mundi», poziționând întreg

universul satului românesc de odinioară și centrul lui sacru și de legătură cu divinitatea.

Bisericile de lemn din România reprezintă un patrimoniu de mare preț pe plan local și mondial. Până la începutul secolului 20 românii au creat și s-au manifestat preponderent într-o civilizație a lemnului, de o bogăție, o diversitate și un rafinament remarcabil, în care bisericile de lemn au atins piscul cel mai înalt de creștere. În aceste biserici s-au rugat bunii și străbunii noștri. Au existat asemenea biserici de lemn care erau așezate pe roți, iar când năvălitorii prădau ținuturile acelea creștinii români legau mai multe perechi de boi și duceau aceste biserici mai spre inima codrului. O asemenea biserică a funcționat în Deal, până la zidirea bisericii din piatră în 1789, iar apoi s-a dăruit parohiei Ghirbom, tot din județul Alba și se păstrează și în prezent. În România de azi se păstrează 1440 de biserici de lemn construite înainte de anul 1918. Însemnătatea lor este inestimabilă pentru tradiția, simțirea și cultura românească. Ele fac parte integrantă din patrimoniul și identitatea noastră națională, dar și din patrimoniul cultural și istoric al umanității. În 1999 au fost selectate opt biserici de lemn din Maramureș și au fost trecute pe lista patrimoniului mondial al UNESCO. La

Biserica Parohiei Ortodoxe Române din Salzburg

Foto: Radu Rogojanu

Putna, în județul Suceava se păstrează o frumoasă biserică de lemn păstrată în România, cunoscută din 1401-03. Potrivit unei tradiții locale această biserică ar fi fost ridicată la mijlocul secolului al XIV-lea, cu rolul de necropolă voievodală în urma decedării legendarului voievod Dragoș. În județul Alba există o

¹ http://de.wikipedia.org/wiki/Finnische_Architektur#Holzkirchen (19.08.2011).

biserică de lemn, la mănăstirea Lupșa, ridicată în 1429. Biserica din Ieud de pe deal datează din 1364 și se mai numește Biserica Balcului, după numele unui voievod local, iar cea din șes este socotită una dintre cele mai frumoase și monumentale „catedrale din lemn” din Maramureș. Tradiția ridicării bisericilor de lemn s-a dovedit foarte puternică în mediul rural până în a doua jumătate a secolului 19. De asemenea, după 1990 s-au ridicat mai multe biserici de lemn acasă, dar și în diaspora (Geneva (Elveția), Salzburg (Austria) și Most (Cehia). La Mănăstirea Săpânța-Peri, din județul Maramureș s-a ridicat o biserică de lemn cu o înălțime de 78 m, fiind considerată cea mai înaltă biserică de lemn din lume.

Bisericile de lemn sunt „o creație multiseclară a poporului nostru, aceeași peste toate provinciile” (N. Iorga). În Muzeul Civilizației Populare Tradiționale Astra, Sibiu se păstrează două biserici de lemn, monumente istorice. Cea cu hramul Pogorârea Sfântului Duh, datorită picturii interioare, a fost supranumită „Capela Sixtină”² a bisericilor românești de lemn. Originară din satul Dretea, județul Cluj, ea a fost zidită în anul 1672, demontată și reconstruită în muzeu în 2004, după lucrări de restaurare a picturii ea a fost resfințită în 2006.

În anul 1986 Prof. Vasile Drăguț a prezentat, în trei conferințe, la Institutul Teologic de Grad Universitar din Sibiu, minunatele noastre biserici românești vechi ca perle ale creației și credinței neamului nostru. În acest context profesorul Drăguț a precizat asemănări între bisericile de lemn din România și cele din Țările nord-europene.

Cele mai vechi mărturii despre biserici de lemn în Norvegia s-au păstrat din anul 1130. Între secolele XI și XIII au fost construite peste 800 de asemenea biserici³, la începutul secolului al XVII-lea mai existau doar 250, iar astăzi numai 28 de biserici de lemn⁴, aceste se află din anul 1905 sub ocrotirea patrimoniului național norvegian. Cea mai mare biserică de lemn din Norvegia se păstrează în orașul Heddal⁵ cu o deosebită decorare interioară. Ea aparține patrimoniului ocrotit de către UNESCO.

Biserici de lemn au fost menționate în Suedia începând cu anul 1200. Numeroase biserici de lemn se păstrează și în Suedia începând din localitățile din sud și până în regiunile cele mai nordice, Lappland. Cea mai veche biserică de lemn din Suedia se păstrează în localitatea Granhult din anul 1220. În cel mai vechi muzeu în aer liber din lume organizat în Stockholm se păstrează și cea mai frumoasă biserică de lemn din Suedia construită în secolul al XVIII-lea. În localitățile Karlskrona se păstrează cea mai mare biserică de lemn

din Suedia, în Kiruna și Habo, aproape de orașul Jönköping se păstrează minunate biserici de lemn care sunt frumoase împodobite cu motive biblice armonios colorate.

Bisericile de lemn de pretutindeni sunt o reflectare a vieții spirituale, care demonstrează continuitatea unei vechi tradiții creștine⁶. Bisericile de lemn sunt o realitate profundă și definitorie a spațiului creștin european și a spiritualității noastre. Ele sunt ctitorii ale obștii, a comunităților creștine.

Bisericile de lemn din România și din Scandinavia reprezintă, împreună cu alte locașuri de lemn din alte părți ale lumii, un ansamblu de valoare mondială.

SECTELE – RĂNI ÎN TRUPUL LUI HRISTOS

Pr. Drd. Emanuel Nuțu

Am scris în numărul precedent al revistei noastre câteva rânduri despre apariția sectelor și care ar fi unele motive ce au făcut posibilă apariția lor și extinderea lor în lumea întreagă. De asemenea, am amintit câteva din sectele cele mai cunoscute astăzi.

Pericolul sectelor constă și în numărul acestora, dar mai degrabă în caracterul distructiv al lor. Puse față în față cu pericolul sectelor, chiar guvernele caută instrumente prin care să preîntâmpine diverse acte de violență, drept dovadă, la nivelul fiecărui guvern există o comisie sau agenție specializată tocmai în studiul noilor mișcări religioase. În Marea Britanie există INFORM (Information Network Focus on Religious Movements / Rețeaua de informație cu privire la mișcărilor religioase) iar în Franța pe lângă o comisie parlamentară există și una guvernamentală. În Austria, din 1998, ca urmare a unei legi federale există Bundesstelle für Sektenfragen, etc.

M-aș opri acum la pericolul sectelor, la felul în care lucrează asupra psihicului uman, pentru că este știut de către toți, că odata intrat într-o asemenea sectă, foarte greu mai poți să o părăsești și întrebarea este de ce? De ce au o influență atât de puternică asupra psihicului uman? Este o spălare a creierului? Este manipulare?

Mai întâi de toate, trebuie de știut că o sectă este un grup sau o mișcare caracterizată printr-un devotament sau dedicare exagerată față de o persoană (liderul spiritual), o idee sau un obiect. De multe ori, pentru a ajunge la starea de ascultare și supunere necondiționată se folosesc tehnici de manipulare și control care nu sunt etice și ne gândim la izolarea de prieteni și membri ai familiei, folosirea unor metode pentru a mări supunerea sau anularea individualității (a judecății critice) sau promovarea dependenței față de grup și teama de a-l părăsi, iată doar câteva metode și toate acestea pentru a atinge scopurile conducătorilor

² Alexandru CHITUȚĂ, „Capela Sixtină” a bisericilor de lemn din Dumbrava Sibiului, Ziarul lumina, 7 August 2009.

³ Burkard KRUG, *Finland II*, in Theologische Realenzyklopädie, Band 11, p. 186, herausgegeben von Gerhard Krause, Gerhard Müller, Holzkirchen

⁴ Norwegische Stabkirchen: *Wissenswertes zu Geschichte, Konstruktion und Symbolik*. Suite101.de <http://www.suite101.de/content/norwegische-stabkirchen-a72364> (10.08.2011)

⁵ <http://www.easyvoyage.de/norwegen/die-holzkirchen-2598> (10.08.2011)

⁶ Ioan GODEA, *Biserici de lemn din Europa*, Editura: CD Press (2008). În această lucrare, sunt prezentate, în premiera în România, nu doar biserici de lemn de pe teritoriul țării noastre, ci și altele, situate pe locuri risipite pe harta întregii Europe, din Norvegia până în Siberia. Este o sinteză monografică a marii familii a bisericilor de lemn din Europa.

de grup, în defavoarea membrilor, a familiilor, a comunității sau a societății.

După ce se rup de creștinătatea istorică, după ce reușesc aducerea omului în rândurile lor, liderii încep cu fiecare în parte „școlarizarea”, timp în care se produce manipularea sau să fim mai direcți, spălarea creierului. Începe așa numita reconstrucție ideologică. Totul se face foarte lin, treptat, cu multă atenție. Una din ideile centrale care sunt întipărite în mintea „noului câștigat” este „sfințenia”- adică odată cu acceptarea noii doctrine devii mult mai sfânt față de cei din alte grupări religioase, mai ales față de membrii Bisericii istorice.

Secta se absolutizează pe sine prin pretenția că numai ea ar reprezenta comunitatea celor mântuiți/iluminați/aleși. Prin contrast, Biserica este fie apostată, fie unealta diavolului, iar slujitorii Bisericii cei mai josnici/păcătoși oameni. Membrii sectei sunt prezentați ca sfinți, în timp ce păcatele celorlalți sunt amplificate.

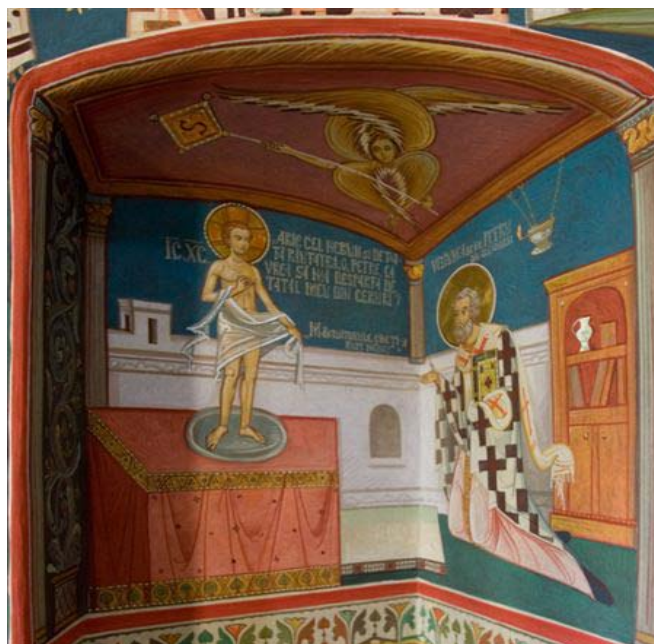
O altă îndoctrinare a celor prinși în viclenia lor este rolul central al grupării în sfârșitul lumii. Secta este convinsă că a luat naștere conform unui plan special al lui Dumnezeu, pentru a umple un gol lăsat de Biserica depărtată de la credința adevărată. Deseori, nașterea sectei marchează un moment istoric în escatologia lumii, iar sfârșitul lumii joacă un rol determinant în teologia grupării: ea devine arena pe care se va desăvârși glorificarea sectei, atunci când toți ceilalți vor fi înfrânți. Deși poate fi mică și neînsemnată, atunci când vine ziua „încheierii socotelilor”, ea va primi de la Dumnezeu locul de onoare pe care îl merită. Ea este mesagera, cea care pregătește revenirea lui Hristos și participantă alături de Dumnezeu la judecata finală.

Sigur că această îndoctrinare poate fi făcută doar de către un conducător carismatic. Acesta fie se consideră Dumnezeu, fie numai el interpretează Scripturile așa cum ar „voi” Dumnezeu, interpretări care nu pot fi contestate de membrii care trebuie să asculte și să împlinescă, libertatea devenind tot mai îngrădită, darul acesta cel mai de preț primit de om de la Dumnezeu minimalizându-se. Atât de puternică este personalitatea liderului și atât de bine știe să se joace cu mintea noului convertit, încât foarte repede apare o dependență psihologică față de el și grup.

În timp, membrilor li se induce credința că părăsirea sectei echivalează cu părăsirea lui Dumnezeu și cu pierderea mântuirii. Astfel, secta capătă un rol tot mai mare în viața individului, cu valențe de viață socială și familială. Prin urmare, membrii ei au tendința să rupă legăturile cu familia și cu prietenii care nu frecventează gruparea respectivă. Ei renunță la țelurile în viață și la activitățile de interes pe care le aveau înainte de a se alătura grupului; întreaga lor viață începe să graviteze în jurul sectei, rezultând o izolare de societate – restul lumii nu sunt mântuiți, nu sunt transformați; Secta devine singura sursă valabilă de informare. Sectele induc stări de dependență pentru a obține controlul asupra membrilor și folosesc metode de pedeapsă psihologică pentru a întreține acest control.

Pentru ei, lumea este împărțită în două : noi și ei, curați și păcătoși, și binele absolut și răul absolut. Persoana trebuie să se schimbe în permanență pentru a se conforma normelor grupului; tendința spre rușine și vină sunt folosite ca pârghii emoționale pentru a-i influența și manipula pe membri.

Dacă persoana se izolează de familie sau de societate, ea își poate pierde simțul realității. De aici decurge un comportament nefiresc în societate, la serviciu, etc. De aceea se aud părinți care se tânguiesc zicând: *nu-mi mai cunosc copilul...* Deoarece sesizează aceste schimbări negative, familiile acestora sunt de obicei primele rănite. În încercarea lor de a-și ajuta rudele căzute, familiile au parte de frustrări, lipsă de ajutor, vină și din cauză că puțini le înțeleg situația, de singurătate.

Frescă altar, pictură Vasile LEFTER, Foto: A. NITU

În Occident, opoziția socială, organizată, față de secte a început să apară în anii 1960, în special din partea părinților, din cauza eforturilor unor secte de a-i atrage pe tineri și datorită influențelor asupra acestora. Recrutarea în secte conducea și conduce în unele cazuri la abandon școlar și la adoptarea unui stil de viață separat de familie, într-un cadru strict sectar. Primul grup social anti-secte a fost *Comitetul Părinților pentru Eliberarea Copiilor din secta Copiilor lui Dumnezeu* (pe scurt, FREECOG), format la începutul anilor 1970. FREECOG denunța secta *Copiii lui Dumnezeu* din cauza practicilor imorale. La începutul anilor 1980, majoritatea asociațiilor de părinți s-au unit în ceea ce a devenit *Cult Awareness Network* (Rețeaua Anti-Secte).

Membrii pot fi afectați în sensul că își pierd autonomia psihologică, apoi apare și separarea grupului de restul societății, în numele ideii biblice de "ieșire din lume". Membrii pot pierde irecuperabil ani într-o stare de "blocaj al dezvoltării". În unele cazuri, ei au parte de căderi psihice. Copiii din familiile intrate în astfel de secte sunt supuși riscului de neglijare din partea părinților din cauză că părinții și-au modificat sistemul anterior și normal de afecte, declinandu-și

acum tacit responsabilitatea pe motivul "voii Domnului" sau al unei entități superioare.

Cei care părăsesc grupul (dacă reușesc acest lucru) au parte de sentimente de anxietate, depresie, mânie, teamă, vină, tulburări de gândire, "plutire", sau senzația că sunt înțepeniți într-o stare intermediară. Această tulburare emoțională afectează capacitatea de a lua decizii și de a-și asuma responsabilitățile vieții.

Într-adevăr, mulți foști membrii au nevoie de un an sau doi pentru a se întoarce la vechiul nivel de adaptare, în timp ce unii suferă căderi nervoase sau rămân afectați psihologic ani de zile. De aceea controversa în ceea ce privește sectele a condus la studierea organizată a noilor religii. Informarea și cunoașterea în detaliu a practicilor și credințelor unei secte sunt necesare ca o măsură de prevenire a alienării acelor persoane care ar putea fi recrutate în astfel de organizații religioase.

Dincolo însă de toate studiile și cercetările și informările care sunt necesare, rămâne credința cea adevărată și educația copiilor în frica de Dumnezeu și iubirea față de aproapele, rugăciunea și participarea la Sfintele Taine prin care omul primește de la Dumnezeu înțelepciune și putere de a merge pe drumul cel bun, care duce la mântuire.

Religionen und Kulturen im Dialog*

Religionsvertreter aus aller Welt haben in München am 10. Jahrestag der Anschläge in den USA der Opfer von Krieg, Gewalt und Terrorismus gedacht. Die bis zu 10.000 erwarteten Teilnehmer kommen aus mehr als 50 Ländern.

Zu Beginn des Gedenkens wurde Weihrauch verbrannt, der in allen Weltreligionen bei Zeremonien verwendet wird. In einer Videobotschaft kamen zwei Hinterbliebene von Attentatsopfern aus New York zu Wort. Ein Glockenschlag symbolisierte den Einschlag des ersten Flugzeugs in das World Trade Center, gefolgt von einer Schweigeminute. In einem "Akt der Versöhnung" legten Menschen aus allen fünf Kontinenten Ölzweige zum Zeichen des Willens zur Versöhnung nieder.

Der Münchner Erzbischof Kardinal Reinhard Marx sagte, die USA, die westliche Zivilisation und letztlich die ganze Weltgemeinschaft seien Ziel des Angriffs vom 11. September gewesen. Sie müssten jetzt "über die direkte Abwehr der Gewalt hinaus neue Antworten finden" für das weltweite Miteinander. Marx sprach von einem "verlorenen Jahrzehnt" seit 2001: "Wir haben uns wohl allzu sehr in Kriegsszenarien und Kampfesrhetorik bewegt."

Der Kardinal erklärte, die Erinnerung an die "verabscheuungswürdigen Taten" vor zehn Jahren in den USA müsse zu einem Auftrag werden. Es gehe darum, "sich nicht der Logik der Rache, der Gewalt und der Feindschaft zu unterwerfen". Das Treffen in München wolle zeigen, dass Religionen Quellen des Friedens, des echten Dialogs und der Versöhnung sein könnten. "Wir wehren uns entschieden gegen den Missbrauch des Namens Gottes, gegen jede Gewalt, Ausbeutung, Unterdrückung im Namen der Religion",

betonte Marx. "Sich auf Gott zu berufen und unschuldige Menschen zu töten, ist Blasphemie."

An die Gedenkfeier schloss unmittelbar die Eröffnungsveranstaltung des internationalen Sant'Egidio-Treffens "Bound to live together - Religionen und Kulturen im Dialog" an, das bis 13. September dauern wird. Die Eröffnungsvorträge im Herkulesaal der Residenz hielten die Staatspräsidenten Christian Wulff (Deutschland), Alpha Condé (Guinea) und Danilo Türk (Slowenien). Aus den abrahamitischen Religionen sprachen Kardinal Marx, der rumänisch-orthodoxe Patriarch Daniel, der frühere Oberrabbiner von Haifa Shear-Yashuf Cohen und der malaysische Parlamentarier Dato Seri Anwar Ibrahim.

Der Gründer der katholischen Gemeinschaft Sant'Egidio, Andrea Riccardi, war am Freitag von Papst Benedikt XVI. in Privataudienz empfangen worden.

Die interreligiösen Friedenstreffen finden seit 25 Jahren statt. Der Anstoß kam durch die historische Zusammenkunft in Assisi 1986, als Papst Johannes Paul II. die Vertreter der Weltreligionen zum gemeinsamen Gebet einlud.

Bundespräsident Wulff sagte, "eine Allianz der Kulturen und der Religionen" sei ein entscheidender Weg zum Frieden. "Wir müssen die Konkurrenz gegenseitigen Misstrauens durch eine Allianz des Vertrauens besiegen." Die Weltreligionen könnten und müssten mehr dafür tun. Gleichzeitig wandte er sich dagegen, ein solches Streben nach Nächsten-, Friedens- und Feindesliebe ironisch als das von "Gutmenschen" abzutun.

Sant'Egidio-Gründer Riccardi warb für eine globale Absage an Terrorismus und Fanatismus. Alle Religionen und Völker seien dazu bestimmt, zusammen zu leben. Damit das nächste Jahrzehnt nicht auch noch verloren gehe, sei eine Wende erforderlich. Die Menschheit müsse sich auf ihre spirituellen Ressourcen besinnen. Dazu wolle auch das Friedenstreffen in München beitragen.

(Kathpress 11.09.11)

Internationale Konferenz über Ökologische Theologie und Umweltethik Ein ungewöhnliches Treffen an einem ungewöhnlichen Ort....

Pr. Dr. Univ. Doz. Alexander Lapin

Es war schon die zweite Konferenz mit dieser Bezeichnung zu der sich an die „Orthodoxe Akademie von Kreta“ diesmal an die 40 Teilnehmer aus fast ebenso vielen Ländern versammelten. Ein durchaus bunter Haufen von Ökologen, Philosophen, Theologen, Biologen Umweltaktivisten aus den Ländern wie Kanada, Neuseeland, Niederlande, Deutschland, Ghana, Algerien, Türkei, Irak, Großbritannien, Tschechien oder Slowenien. Mit ebenso bunter religiösen Zugehörigkeit: vom Islam (übrigens von recht unterschiedlichen Prägungen) über Buddhismus, Hinduismus bis zu verschiedensten christlichen Konfessionen: Von Anglikanern über

Evangelischen, Evangelikale, Katholiken, Griechisch-katholischen bis zu den Orthodoxen. Erwähnenswert ist schließlich auch der Ort des Geschehens: die „Orthodoxe Akademie von Kreta“. Ein modernes Kongresszentrum mit einem riesigen, modernst eingerichteten Konferenzraum, mit einer Hotelanlage von einer Kapazität möglicherweise mehr als 100 Betten. Alles das eingebettet in einer traumhafter Lage. In einer Bucht gelegen, unweit von nord-ost-kretischen Städtchen Kolymbari, in unmittelbarer Nähe vom orthodoxen Kloster Gonia - einer kleinen Festung aus dem 13. Jahrhundert.

Die Akademie selbst, heute ein kulturelles und wirtschaftlicher Magnet für diese Mikroregion, entstand in den späten 50-iger Jahren aus einem Versöhnungsgedanken zwischen den kretischen Griechen und den evangelischen Deutschen, als ein konkreter Beitrag zur Überwindung von schrecklichen Traumata des zweiten Weltkriegs. Seit dem ist die Akademie ein Ort des Dialogs und der Begegnung, wo zahlreiche Veranstaltungen, die unterschiedlichsten Konferenzen, Treffen, Lehrgänge, Workshops und vieles mehr abgehalten werden.

Die Tagung selbst begann scheinbar ohne ein greifbares Konzept. Zur Einführung wurde ein Film über den „grünen Patriarchen“ gezeigt. Eigentlich ging es dabei um Seine Heiligkeit den Ökumenischen Patriarchen von Konstantinopel, Bartholomäos. Besser gesagt über sein persönliches Engagement für die Erhaltung der Schöpfung und damit die Erhaltung unseres „Blauen Planeten“ Erde. Übrigens mit dieser Initiative war Seine Heiligkeit als Erster unter den religiösen Führungspersonlichkeiten von heute. Die nachfolgenden Referate schienen zunächst zu bunt gemischt und viel zu breit gefächert zu sein, vielleicht wie die Teilnehmer selbst: Von den theologischen Abhandlungen des Thema Schöpfung und Kosmologie bis zur Problematik der Devastierung und Bedrohung der Biodiversität. Von der steigenden Erderwärmung bis zu wirtschaftlichen Überlegungen über die gerechtere Ressourcenverteilung. Von dem Lebenszyklus eines Schmetterlings als eines Wunder der Natur bis zu konkreten Projekten zur Unterstützung der indigenen Landwirtschaftbevölkerung oder Verminderung der Umweltentlastung bei der Gasförderung in Westsibirien. Es fehlten auch nicht die Überlegungen über die bürgerliche Verantwortlichkeit für den Klimawechsel und die Frage nach dem zivilen

Ungehorsam als eines Instrumentes zu derer Umsetzung.

Doch wie ein goldener Faden zog sich durch fast alle Beiträge die Erkenntnis, dass es fast zu spät ist die selbstmörderische Zerstörung der Schöpfung zu stoppen.

Und allmählich zeigte sich dabei auch eine andere Erkenntnis. Dass eine solche Umkehr nur dann möglich sein wird, wenn es gelingt neue ethische Besinnung auf Werte herbei zu führen. Auf Werte, die es seit vielen Jahrhunderten und Generationen gibt. Dass es das Werk Gottes ist vor dem die Menschen Respekt und Achtung haben sollen und müssen und dass sie es wieder verstehen müssen, welche Verantwortung ihnen Gott auferlegt hat die Schöpfung zu schützen und zum Wohle der künftigen Generationen zu nutzen und zu bewahren.

Es bedurfte keinerlei geschwollenen Erklärungen um etwa mit dem Ziel eine neue Super-Religion oder Super-Ideologie der Zukunft zu proklamieren. Suren aus dem Koran, ebenso wie die orthodoxe Abhandlung der Dreifaltigkeitslehre, dass alles hatte das gleiche Ziel: auf die Beziehung des Menschen mit seinem Gott und Schöpfung ins Bewusstsein zu rufen. Diese Erkenntnis wurde plötzlich allen Teilnehmern bewusst. Mit Demut, nachvollziehbar und verständlich, unabhängig von der jeweiligen Herkunft oder religiöser Zugehörigkeit...

Einmal mehr zeigte es sich dabei wie delikat und charmant die griechische Seele mit der tief-ernster Problematik der heutiger Welt imstande ist umzugehen. Die Tagung war eingebettet in einen wunderbaren Rahmen. Doch nicht nur landschaftlich sondern vor allem auch zwischenmenschlich. Die griechischen Abende, Zeit und Ruhe zu ungezwungenen Gesprächen, das griechische Essen... vor allem aber die spirituelle Atmosphäre der Tagung war die Essenz dieser Begegnung. Das zeigte sich spätestens im Abschluss der Tagung beim abendlichen Besuch des orthodoxen Frauenklosters Chrysopigi nahe der Stadt Chania. Mit besinnlichem Abendgottesdienst, nettem Imbiss im Obstgarten des Klosters und beim abschließendem Referat der Tagung über die „Öko-Theologie und das asketische Leben in der Orthodoxie“ gehalten von der ehrwürdigen Schwester Theosemni.

Erst nach der Rückkehr nach Hause wurde es klar mit welchem Ernst diese Tagung organisiert wurde. Nicht nur dass sie unter persönlicher Schirmherrschaft des Ökumenischen Patriarchen stand, es waren zwölf weitere, meist internationale Institutionen die hier als Unterstützer genannt worden sind. Darunter etwa solche, wie das Europäische Christlichen Umweltnetzwerk (ECEN), Konferenz der Europäischen Kirchen (CEC), Kanadischen Forum für Religion und Ökologie (CFRE), Technische Universität von Kreta (TUC), Weltkircherat (WCC), Planta Europa Foundation (PE), Griechische Stiftung für Wissenschaft und Technologie (FORTH-IMBB) u.a.

Bleibt es zu Hoffen, dass die Besinnung auf die spirituelle Werte die unsere Kultur und Zivilisation

vielfach noch besitzt nicht zu Konflikten, sonder zu positiven Lösungen eingesetzt werden.

VATRA VECHIE - DIALOG CU IOAN ALEXANDRU

RAIA ROGAC

Conștiința păcatului este cea mai mare valoare a omului

Mă aflu la Biblioteca Publică *Onisifor Ghibu* din Chișinău, unde publicul de aici a avut o minunată întâlnire de suflet cu poetul, parlamentarul, marele om de cultură și credință Ioan Alexandru. Domnia sa a avut amabilitatea să mi răspundă la câteva întrebări și să binecuvânteze convorbirea

noastră de suflet.

Binecuvântează, Doamne, acele cuvinte pe care le vom spune spre zidirea fraților noștri, spre mântuire, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Acum suntem gata și putem încerca să vorbim despre Adevărul care ne ține ca persoane, familii și Neam înaintea lui Dumnezeu și a Omenirii.

-Domnule Ioan Alexandru, sunteți un mesager al poeziei românești contemporane. Vă considerați și un mesager al divinității?

-Da, în măsura în care fiecare creștin botezat în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh este profet, este împărat și preot al Dumnezeului cel viu. Există un sacerdoțiu al fiecărui creștin de a fi un mesager, un mărturisitor al lui Iisus Hristos. Și până astăzi, de 2000 de ani, în toate țările creștine, poezii au fost mărturisitori ai învierii lui Iisus Hristos. Așadar, și eu, în marele șir de poeți creștini români și europeni, ai lumii creștine, mă socot, la rândul meu, un diacon, un slujitor al cuvântului lui Dumnezeu, întrupat în istorie, care este Iisus Hristos.

-Tălmăciți Biblia într-un fel aparte, original, s-ar părea, la un moment dat, că asistăm la un spectacol divin. Cum v-a venit ideea de a interpreta anume așa?

-Eu predau Biblia la București din anul 1972, după ce m-am întors de la studii. Adică de 22 de ani. Neîntrerupt, an de an, am citit textele originale în fața studenților și am tradus. De bună seamă, e aproape o viață de om închinată studiului Cuvântului. Toată tinerețea mea s-a petrecut cercetând scripturile și, ca atare, după atâția ani, sigur, unele pagini, unele cuvinte din Sfânta Scriptură, unele fapte, au început să-mi vorbească și să-și destăinuie esențele. Și aceasta este interpretarea pe care am făcut-o aici, la Biblioteca Publică *Onisifor Ghibu*, la dumneavoastră, după ce am făcut-o în nenumărate țări ale lumii referitor la istoria biblică a primilor oameni.

-Apropo, de această conferință cu tema *Ce este Omul?*, pe care ați susținut-o la Chișinău. Din păcate, nu mulți, având în vedere întreaga populație a Republicii Moldova, au avut posibilitatea să fie martorii destăinuirilor dumneavoastră. Ele, însă, constituie esența vieții și ființei umane, merită să fie auzite de un public larg.

-Mass-media poate să facă ceva pentru acesta, de aceea am și venit aici. Fiind ascultat de cei de față, în măsura în care aceștia vor socoti că pot zidi pe alții, mesajul se va răspândi. În Scriptură, se spune că dorința, atunci când vine de la Dumnezeu, se împlinește. Dacă va fi dorința, se va răspândi, dacă nu, va rămâne într-un cerc mai restrâns. Vă dați seama că e greu de reprodus același lucru pe care l-am desfășurat în două ore acum la microfon.

-Ați vrut să subliniați că Omul trebuie să simtă Conștiința păcatului. Considerați că aceasta este esențial?

-Conștiința păcatului este cea mai mare valoare a Omului și constă în capacitatea lui de a-și recunoaște greșelile. Sfinții Părinți au spus că un om care își recunoaște greșelile este mai mult decât unul care ar putea să învie morți, atâta putere e într-un om care are curajul să-și mărturisească păcatul. Dar ca s-o poată face, el trebuie să aibă credință, iar ca să poată fi trezit la credință, el trebuie să întâlnească oameni credincioși. Un om credincios ce înseamnă? Înseamnă un om care este în stare să-și dea viața pentru celălalt, un om al iubirii. Sfinții Părinți spun că a-I spune cuiva: *te iubesc*, înseamnă a-I spune: *am să fac tot ce pot ca tu să nu mori niciodată*. Deci, dacă întâlnești un om al iubirii, în stare să-și pună viața pentru tine, atunci începi să te apropii de Dumnezeu și atunci Dumnezeu îți revelează păcatul în așa fel, încât nu te distruge, pentru că orice recunoaștere a păcatului este așa o avalanșă de gânduri întunecate peste om, încât, dacă nu ai de ce să te apuci, te sinucizi. Mulți oameni care ajung la Conștiința păcatului, măcar parțial, și nu sunt credincioși, n-au cum să se apuce de Dumnezeu cel viu, îndeajuns...

-A conștientiza păcatul, a-l recunoaște e una, dar...

-Înțeleg ce vreți să spuneți: dacă odată cu recunoașterea păcatului vine oare și îndreptarea lui. Evident, când descoperi că ești într-o băltoacă de noroi, prima reacție este să ieși de acolo și să eviți de acum încolo să mai ajungi în altă băltoacă.

-Dar știind că ești iertat sau, mai bine zis, rugându-te pentru iertarea păcatului, poți face altul, crezând că primul a fost iertat.

-Nu, pentru că iertarea nu vine dintr-o dată, iertarea vine pe parcursul întregii vieți. Nimeni nu are siguranța că Dumnezeu l-a iertat, deși l-a iertat cu desăvârșire, dar cu cât pătrunde mai adânc în conștiință că este un om al păcatului, cu atât mai mult își dă seama cât de scârbos este păcatul. De ce? Păcatul este un lucru atât de groaznic, încât a trebuit să moară Fiul lui Dumnezeu pentru el. Când ajungi la convingerea că păcatul omoară și că te omoară pe tine, dar că acest păcat al meu a trebuit să-l omoare pe Hristos ca tu să poți trăi. Evident, când am conștiința că prin păcat eu îl omor zilnic pe Hristos și fac parte din cei care l-au

răstignit, această groaznică faptă este un semnal că trebuie să fug de păcat și să nu-l mai fac. Curățirea de păcat nu se întâmplă decât atunci când nu mai dorești nici în vis să-l mai faci. Atunci te-ai curățat, când ajungi la convingerea că păcatul înseamnă nu numai depărtarea de Dumnezeu, darucidere de Dumnezeu și de Om. Și, ca atare, nu mai vrei să fii ucigaș de oameni și de Dumnezeu în viața ta. Aici se întâmplă curățirea. Sigur că aceasta-i cea mai importantă problemă a vieții noastre: în ce măsură ieșim de bună voie de sub lacătele, de sub infernul păcatului de bună voie, din iubire și din libertate nu mai vrem să facem păcatul, cu niciun preț.

Fiecare dintre noi a fost botezat și la botez a primit niște puteri. Așa cum o fată, când se mărită, primește de la mamă-sa zestre: 12 saci, în care să-și pună viitorul grâu, fețe de pernă, cearșafuri, haine ș.a.m.d., așa primim noi la botez o zestre de la Dumnezeu și anume, puteri cu care să ne luptăm în viață ca să rămânem oameni în voia lui Dumnezeu. Și aceste Puteri ne ajută, mai ales, în încercări mari. Și una din aceste mari puteri se numește puterea de a te împotrivi răului. Vine răul peste tine, vine minciuna și puterea lui Dumnezeu te ajută. Mă gândeam la fratele nostrum Ilașcu, în cușca lui, acolo, câte încercări de acestea n-au venit peste el să-l pună în situația de a accepta răul și de a merge cu el. Adică, putea să-și zică: toți merg, am copii, am familie, hai să zic și eu cum zic alții, adică să mint. Sunt sigur că în sufletul lui, în cușca aceea, poate nici nu știa că are o mare putere de la botez în el. Aceasta s-a trezit dintr-o dată și s-a opus răului. **Puterea de a te împotrivi răului este o mare taină a vieții.** Și ca atare cel care s-a luat la harță cu acest rău, până la urmă, biruie. Dacă însă te lași atras de rău, el te distruge. Deci, puterea aceasta de a te împotrivi răului este o armură a Duhului Sfânt de la botez în fiecare dintre noi, pe care trebuie s-o redescoperim fiecare, s-o punem în lucrare și să nu acceptăm răul, de aceea nu ne temem. Vedeți câtă liniște e la voi? În ciuda frecușurilor, amenințărilor care apasă, e liniște, pentru că s-a trezit în noi puterea de a ne împotrivi răului. Și ea, puterea, se trezește în unul astăzi, în altul mâine. Pus în situația de a conlucra cu răul îți dai seama că nu ai voie s-o faci, nu-ți face plăcere, te împotrivești lui și aceasta-i Măreția umană, acesta-I Martirajul, aceasta-i Sfințenia omului. Pe lângă puterea de a te împotrivi răului Dumnezeu ne-a dat **puterea Rugăciunii. Aceasta, ca și puterea de a accepta suferința, face parte din definiția Omului.** Să nu facem confuzie între rău și suferință, împotriva răului trebuie să lupti, suferința însă trebuie s-o accepți.

-Dar, acceptând-o, ai putea ceda răului?

-Nu, Hristos n-a cedat răului, acceptând Crucea. Acel răi, care l-au judecat pe Hristos vroiau ca el să fugă de pe Cruce și atunci ei nu i-ar fi făcut nimic. Sau Ilașcu putea ieși din cușcă, îi dădeau drumul, dacă accepta răul și nu suferința, putea fugi de pe Cruce. Acceptând suferința, acolo, în cușcă, Crucea se preface în Rai, Crucea devine Raiul lui Dumnezeu, devine Palatul lui Dumnezeu. Deci, acceptarea suferinței este o putere. Cu răul trebuie să lupti, dar suferința trebuie s-o

accepți, pentru că este o putere care te eliberează. Hristos a murit pe Cruce, dar a înviat din morți. Așadar, cine acceptă suferința, știind că este prigonit în suferință ca să nu facă voia răului, iese biruitor prin înviere, Învierea lui Hristos și prin dănuire Lui veșnică ca martir și ca mărturisitor al Crucii Învierii și al puterii lui Dumnezeu, care se ascunde în această Cruce.

-Vorbiți-ne despre puterea Rugăciunii.

-Dacă e să definim Omul printr-o singură formulă, am putea spune că este creatura care are posibilitatea să intre în dialog cu Dumnezeu cel viu. Am sosit aici pentru că dumneavoastră ați vrut foarte mult să stați de vorbă cu mine. V-ați sculat dimineață, v-ați îmbrăcat frumos și ați venit să putem sta de vorbă, cum și stăm. Dacă ar veni președintele SUA, v-ar face mare plăcere să stați de vorbă cu el sau poate chiar v-ați duce nu știu până unde, ca să stați de vorbă cu președintele Americii. Dacă ar apare un mare Sfânt, o mare personalitate sau un actor cu renume, v-ar face mare bucurie să stați de vorbă, nu-i așa? Noi suntem acele creaturi care putem sta în fiecare zi de vorbă cu Dumnezeu, fără telefon, fără anticameră, fără pregătire din timp, fără cadouri, fără toate astea. Avem această putere în noi, pe care a pus-o Dumnezeu când ne-a plăsmuit, de a-L chema și El răspunde. **Singura noastră certitudine pe Pământ, ce ne face să nu fim singuri și abandonati, este Rugăciunea.** Un om care nu se roagă, care n-a stat niciodată de vorbă cu Dumnezeu, nu știe că El este viu. Chiar dacă citește cărți, inclusiv filozofie, se gândește, se zbate, dar nu știe că Dumnezeu este viu. Sunt atâția filozofi, atâția oameni care nu se roagă niciodată. Sunt atâția oameni care sunt botezați, dar care niciodată nu și-au pus în practică puterea Rugăciunii, niciodată nu L-au chemat pe Dumnezeu. Îi întreb pe studenții mei, care sunt evlavioși, se duc la biserică, aprind lumânări: voi L-ați chemat vreodată personal în viața voastră, ați simțit o căldură personală, stând de vorbă cu El, v-a dat niște directive, ați simțit intim că s-a amestecat în viața voastră sau o faceți în virtutea tradiției să vă meargă bine la examene? Rugăciunea este această relație personală între Cel care a făcut Cerurile și Pământul, Iisus Hristos, care a înviat din morți, și făptura mea. Aceasta se întâmplă de două-trei ori pe zi. Părinții din mănăstiri au făcut și miezonoptica. Le pare rău să treacă toată noaptea și să nu mai stea o dată de vorbă cu El, și atunci au pus miezonoptica, și mai stăteau o oră în rugăciune la miezul nopții. Se culcau, adormeau și pe urmă venea cineva la ușă și bătea: hai, să mai vorbim cu El, că noaptea trece și somnul nu-i așa de bun ca dulceața miezonopticii. Și mergeau și se rugau noaptea. Pot să spun și eu cum am descoperit de tânăr la Mănăstirea Sihastria puterea Rugăciunii de noapte. Ne sculam la miezul nopții la lumina candelanelor și a lumânărilor și ore în șir se auzeau numai șopote ale oamenilor care se rugau singuri în fața Dumnezeului celui viu. Nimeni nu le vedea înfățișarea. **Cel mai mare dar al vieții omului și cea mai mare putere cu care se poate îmbrăca, și care având-o, nu-i lipsește nimic, este puterea Rugăciunii.** Am două fătuce și sunt la studii în străinătate, își apropie de sfârșit

lucrările de studii, deci, sunt fete mărișoare și mi-au scris la un moment dat: dragă tată, ne-ai dat cea mai mare avere și ne-ai făcut cel mai mare bine în viață – ne-ai învățat să ne rugăm. Vă dați seama? Am avut cinci copii, în vremurile grele n-am putut să le dau cine știe ce, hăinuțele treceau de la unul la altul. N-am putut nici o haină măcar ca lumea să le fac, dar ziceau: ne-ai dat cea mai mare avere – puterea ca să ne rugăm și ne-ai învățat să ne rugăm. Aici, unde suntem, la studii în străinătate, în fiecare seară și în fiecare clipă facem ceea ce ne-ai învățat și simțim că ne dă putere. Dacă aș putea să adresez un cuvânt surorilor și fraților din Basarabia, familiilor celor care citesc această convorbire, îndemnul este: **Faceți tot ceea ce puteți și învățați-vă să vă rugați și prindeți gustul Rugăciunii, prindeți gustul lui Dumnezeu în viața voastră.** Mi-aduc aminte când am fost să mă spovedesc cu soția mea, eram tineri, la Mănăstirea Agapia. Acolo era un călugăr bătrân, care fusese medic, un om foarte învățat în probleme spirituale. Eram tineri căsătoriți și el m-a întrebat: tu ai gustat din bunătatea nevestii tale? Și pe ea a întrebat-o: tu ai gustat din bunătatea bărbatului tău? **Adică, iubirea este așa, ca și în grumaz un măr dulce și bun, sau o hrană bună în cerul gurii.** Dacă aveți acest gust unul pentru altul, nu vă va despărți nimeni, niciodată. Dacă nu aveți acest gust, o să căutați să gustați pe altul sau pe alta. Așa este și cu Dumnezeu. Ai gustat pe Dumnezeu? Ai îmbucat din bunătatea lui Dumnezeu? Ai gustul în grumaz, căci așa zice Scriptura: **Gustați și vedeți cât de bun e Dumnezeu.** Cum să guști pe Dumnezeu nevăzutul?, vine întrebarea, iar răspunsul e: prin Rugăciune. **Rugăciunea înseamnă a gusta bunătatea lui Dumnezeu pe care grumazul și toată ființa ta nu-l mai uită niciodată. Cine are acest gust în ființa lui este un om salvat și nu se mai desparte de Dumnezeu niciodată.** Unitatea între această persoană și Dumnezeu este desăvârșită și atunci, că-i în pușcărie, că-i liber, că-i sărac, că-i bogat, nu contează. Cum zicea Sfântul Vasile cel Mare, pe care-l sărbătorim astăzi după calendarul vechi: unde mă puteți trimite? Oriunde m-ați trimite și acolo va fi Dumnezeu, nu mă puteți despărți de El. Și același lucru l-a spus Ioan Gură de Aur, într-o altă situație, căci și el a fost exilat: dacă mă trimiteți în exil, în temniță, și acolo-i Dumnezeu. Dacă mă trimiteți în moarte, și Hristos a fost omorât și a înviat din morți, dacă mă bateți, și Hristos a fost bătut, deci, ce ați putea să-mi faceți ca să mă despărțiți de Dumnezeu? Nimic. Acolo însă unde prin Rugăciune se întâmplă această fuziune, această gustare a bunătății lui Dumnezeu, se vede. Imediat îl vezi pe un om dacă este de formă creștin, dacă este de formă religios. Acum, după revoluțiile acestea, multă lume își face cruce de formă sau chiar intră în partide politice creștine, își dau seama că ar trebui să fie creștini, dar nu sunt. Acolo însă unde este gustare de Dumnezeu și unde-i Rugăciune reală, acolo oamenii sunt mântuiți și poți avea încredere în ei. O familie construită din asemenea parteneri, care-L gustă pe Dumnezeu, nu se mai desparte niciodată. Acolo vin copiii fericiți. Asta nu înseamnă că nu poate fi suferință destulă în casa aceea, dar nimic nu-i mai poate despărți

unul de altul și de Dumnezeu cel viu care-I Hristos. **Aceasta-i libertatea noastră și bucuria noastră că avem un Dumnezeu, pe care-L putem gusta în bunătatea Lui și din care putem trăi în tot ce avem mai bun în viața noastră. De la El provine și de la El primim și El ne schimbă viața mereu și ne-o înnoiește, și ne-o întărește. Asta-i puterea Rugăciunii.**

Noi, cu studenții, la fiecare sfârșit de oră, facem Rugăciune. De obicei, seara, încercăm să învățăm împreună cum să ne rugăm. **Puterea Rugăciunii este un lucru fundamental.** Poți să știi multe, să înveți multe, dar dacă nu știi să te rogi și nu prinzi gustul Rugăciunii, și în Rugăciune nu se întâmplă această apropiere de Dumnezeu cel viu, pe care-L guști și Îl trăiești, viața ta devine grea, căci viața este foarte dificilă.

RAIA ROGAC

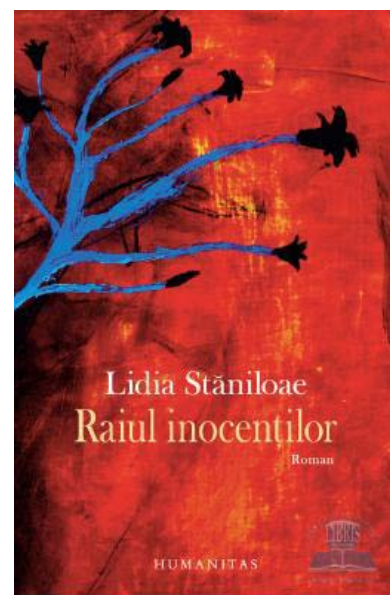
RAIUL INOCENȚILOR*

Lidia STĂNILOAE**

Să biruiești suferința suferind, asta-i secretul. Trebuie să ajungi să-l descoperi singur, nu-l poți învăța de la alții. Și el îl descoperise.

Ana asculta dusă pe gânduri. Știa că soarta lui Ioachim e pecetluită și-i venea greu să-și ascundă disperarea. Trăia ca într-un coșmar din care tot spera să se trezească. „Cum poate el să se gândească la altceva, în așteptarea morții?” Ioachim o intriga. Văzuse atâția oameni murind, dar niciodată o seninătate și o liniște atât de copleșitoare. „Ce știe el, și eu nu știu? Ce-i dă lui curajul pe care eu nu-l pot avea? Are acces la niște mistere pe care eu n-am să le pătrund niciodată.”

Mai târziu repeta mereu, pentru sine, cuvintele dragului ei dispărut. Voise să nu le uite și, într-adevăr, nu le putea uita. Nu-i mai erau străine, deveniseră într-un fel ale ei, bunul ei cel mai de preț. „*Omul nu-i o poză frumoasă ca o reclamă la pastă de dinți, nici o frază moralizatoare și uscată dintr-un text monoton. Perfecțiunea n-ar fi perfecțiune dac-ai căpăta-o de-a gata și n-ar trebui să arzi, să te chinui, ca să poți spera să te apropii de ea. E o zbatere reală, nu o abstracțiune pe care-o subliniezi într-un pasaj de carte și apoi pleci liniștit la culcare.*” Și se miră că nu le cunoscuse dintotdeauna, că nu știuse că ele există de fapt în mintea și în sufletul ei. „Da, oameni ca Ioachim și ca părintele Antonie își cunosc destinul tragic și îl asumă de bună voie, chiar dacă uneori se tem de el. Asta-i face convingători. Căci cine-ar accepta orice

risc, dacă n-ar ști cu fermitate că-l acceptă pentru ceva care este cu adevărat?"...

Ana suportă mult mai ușor al doilea mare eșec din viața ei. Poate fiindcă mai îmbătrânise. Poate fiindcă sentimentele ei pentru Ioachim crescuseră odată cu certitudinea că-l va pierde. Poate fiindcă învățase de la acesta că *omul se poate înălța peste suferință către o bucurie luminoasă*, pe care niciodată n-o cunoscuse înainte

De când se știa, trăise într-o permanentă stare de dispreț pentru brutalitatea nedreaptă, de revoltă, pentru că se simțea părtaşă la ea, nevinovată, dar vinovată. Și iată, prin Ioachim i se revelase o altă viață, un calm peste zbuciumul cotidian. I se revelase puterea celor slabi. Nu mai vedea, ca înainte, omenirea împărțită în câteva fiare puternice, de o parte, și mulțimea inocentă, torturată, neputincioasă în fața răului, de cealaltă parte. Știa acum că, în realitate, cei nevinovați și neînarmați sunt mult mai puternici, chiar prin slăbiciunea lor, și că răutatea se macină, singură în propria nimicnicie, printr-un mecanism implacabil. Mai presus de orice, învățase să distingă adevărata realitate, realitatea la scară eternă, de efemera învolburare care îngrozește și sugrumă cu învârtărea ei de materie în stare brută.

Ioachim o învățase să creadă în veșnicie, în perenitatea spiritului, în forța lui. Îl văzuse pe el crezând cu tărie și era sigură că el nu se purea înșela...

„Cât o fi lucrat la cruce?” se gândi Ana și se apropie să citească slovele negre: „Aici odihnește robul lui Dumnezeu Ioachim Munteanu, născut în... ”, mort în...” Și dedesubt: „S-a întors la viață”.

„Cine l-o fi învățat să scrie asta? Singur, n-a avut nevoie de nimeni, știa singur, nu trebuia să-l învețe altcineva”

Îl văzu apoi cum scoate din desagă o punguță de pânză, o dezleagă și presară țărână pe mormânt.

Să nu hodinească în pământ străin. I-am pus părăstasele.

Din desagă apărură o sticlă. Bătrânul o destupă și turnă paosul pe mormânt. Aprinse o lumânare, se închină sărută crucile, întâi pe cea de lemn, apoi, după o scurtă ezitare și pe cea de marmură. Se întoarse către femeie și-i întinse mâna privind-o în ochi.

Ana se cutremură simțind mâna aspră a bătrânului căutătura aceea dreaptă, parcă întrebând ceva și murmură:

- L-am iubit. Îl iubesc. N-ar fi trebuit să moară. Am fi fost fericiți.

O clipă i se păru că vede lacrimi în ochii lui. Bătrânul se aplecă să-i sărute mâna, dar se răzgândi și-o sărută pe frunte. Apoi îi arătă ce scria pe cruce: „S-a întors la viață.”

* Fragmente din cartea, cu același nume p. 170, 209 și 211, apărută în anul 2011 la Editura Humanitas din București.

**Autoare s-a născută pe 8 octombrie 1933 la Sibiu, fiică a părintelui profesor Dumitru Stăniloae și a soției sale, Maria. Între 1951 și 1955 a urmat cursurile Facultății de Fizică - Secția Fizică atomică a Universității din București, fiind eleva academicianului

profesor dr. Horia Hulubei. Lucrarea sa de diplomă este prima lucrare din România despre teoria fisionii nucleare. Până în 1958 lucrează în cadrul Facultății de Fizică și în calitate de cercetător la IFA. La arestarea tatălui său în 1958, este dată afară. În același an se căsătorește și are un fiu, Dumitru Horia Ionescu. Din 1961 este profesor de fizică la Grupul Școlar de Chimie Alimentară din București, își începe cariera literară în 1970, publicând volumele de poezii *Versuri*, *Munții* și *Locul unde aștepți*. Traduce din limba germană însemnările lui Malte Lauri de Rilk, și un volum de versuri al poetei germane Hilde Domin.

În 1984 emigrează împreună cu fiul său în Germania, lucrând în cadrul Universității din Freiburg. Publică în 1991 volumul *Raiul inocenților* la Editura Cartea Românească, iar în anul 2000, *Lumina faptei din lumina cuvântului* la Editura Humanitas. În 2006 apare, în limba germană, romanul istoric *Zähringerblutt*, având ca temă înființarea orașului Freiburg la 1120, lucrare care se bucură de mare interes în Germania. În paralel, are o activitate intensă de conferențiar în țări occidentale precum Germania, Franța, Austria, Belgia ș.a.

EXPERIENȚA LUI DUMNEZEU

JUSTIN

Este un adevărat miracol, ca într-o lume secularizată, tot mai îndepărtată și străină de Dumnezeu să apară o carte celebră sub titlul emblematic: *Experiența lui Dumnezeu*. Omul înstrăinat de Dumnezeu, în viața căruia transcendentul nu mai încapă, căci e plin de egoism, se chinuiește în griji și îngrijorări pesimiste și tulburătoare, se afundă în agoase și debusolare.

Din monumentală lucrare intitulată: „Teologia Dogmatică Ortodoxă” elaborată și publicată de către Părintele Profesor Dumitru Stăniloae la Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române din București în anul 1978 s-a tradus și-n limbile germană, franceză și de curând și în engleză. Traducerea în germană s-a făcut de Prof. Hermann Pitters și s-a publicat cu un cuvânt înainte al marelui teolog german Jürgen Moltmann între anii 1984 și 1995 ca cea dintâi Dogmatică Ortodoxă completă în limba germană. S-a publicat în colecția Ökumenische Theologie inițiată și editată de Walter Kasper, Hans Küng și Jürgen Moltmann.

În acest an s-a publicat în Brookline, Massachusetts America la editura Holy Cross Orthodox Press și cel de-a treilea volum intitulat: *Persoana lui Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor*, 165 de pagini. Titlurile volumelor sunt deosebit de semnificative :

VOLUME 1. REVELATION AND KNOWLEDGE OF THE TRIUNE GOD

VOLUME 2. THE WORLD: CREATION AND DEIFICATION

VOLUME 3. THE PERSON OF JESUS CHRIST AS GOD AND SAVIOR

VOLUME 4. THE CHURCH: COMMUNION IN THE HOLY SPIRIT

VOLUME 5. THE SANCTIFYING MYSTERIES

VOLUME 6. THE FULFILLMENT OF CREATION

Aceste titluri de volume în limba engleză păstrează, în formă concentrată, titlurile celor șase părți din opera marea a Părintelui Dumitru Stăniloae, cel mai mare teolog ortodox al secolului XX. Volumul trei intitulat: „Persoana lui Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor” este închinat Hristologie, un capitol central din dogmatica ortodoxă.

În prefața acestui volum Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române l-a numit pe Părinte Stăniloae „patriarhul spiritual” al teologiei românești și al teologie ecumenice ortodoxe. Cartea de față este o mărturisire fericită și reușită a aspectului dinamic al Ortodoxiei tradiționale și a vocației sale misionare a unei teologii care este știință a mântuirii și a obținerii vieții veșnice.

Această operă fundamentală a teologiei ortodoxe contemporane se adresează teologilor, profesorilor de religie, dar și tuturor preoților și credincioșilor mai profunzi, căutători ai mesajului teologic care conduce spre mântuire. Cartea este mai mult decât o carte de studiu sau de lectură fugară într-un veac presat de timp, ea este o carte de lectură meditativă, o citire care ne sprijină și ne însoțește pe calea mântuirii.

ANUNȚURI:

Duminica și în sărbătorile bisericești: Sf. Liturghie se săvârșește începând cu ora 9,30.

Miercurea: Acatist, ora 18,00.

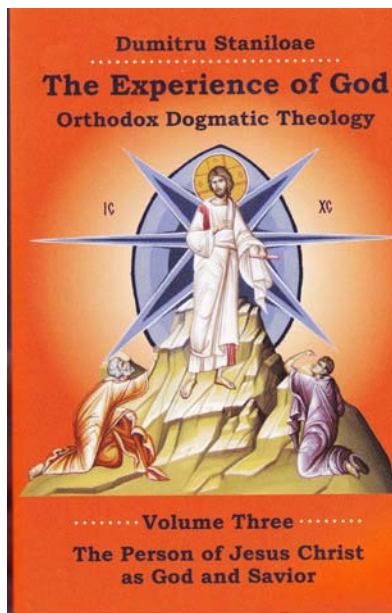
Vinerea: Acatist, ora 18,00.

Sâmbăta: Sf. Liturghie, ora 10,00 (Capelă) și Vecernia, ora 18,00.

20 octombrie, ora 9,30 Parastas pentru soldații români din Bruckneudorf și Sommerein.

5 noiembrie, ora 12,30 Parastas pentru soldații români 11. Viena, Zentralfriedhof, parcela 68 A și ora 13,00 la parcela 38, Cimitirul Parohiei.

15 noiembrie începe postul Crăciunului

Traducerea și editarea operei Părintelui Stăniloae în engleză îi aparține Părintelui Ioan Ioniță fost doctorand al marelui nostru teolog la Institutul Teologic din București între anii 1974 și 1977. După ani de studii în America, de peste trei decenii trăiește și activează ca paroh al Bisericii Ortodoxe Române „Sfântul Gheorghe” din Illinois, SUA. Părintele Ioniță l-a însoțit pe Părintele Stăniloae la întâlnirea celebră cu Mircea Eliade. Traducerea și publicarea Dogmaticii Ortodoxe a Părintelui Stăniloae pentru cititorii de limbă engleză este o lucrare deosebit de valoroasă a Părintelui Ioniță.

Volumul prezentat este însoțit de o introducere scrisă de Andrew Louth preot al Bisericii ruse și profesor de studii patristice și bizantine la Universitatea din Durham, Anglia. El a predat la Durham din anul 1996, anterior, a predat la Oxford și la Universitatea din Londra. Părintele Louth este un expert în istoria și teologia creștinismului răsăritean.

Să binecuvinteze și să ajute Dumnezeu munca de traducere și publicare, dar și de citire a acestei opera atât de importante de către mii și mii de vorbitori de limbă engleză. Să contribuie lucrarea – frumos și inspirat intitulată – Experiența lui Dumnezeu, la viețuirea cititorilor cu Dumnezeu, prin Iisus Hristos întru Duhul cel Sfânt.

19 noiembrie, ora 19,00 Prezentare video cu valoroase icoane și biserici din Rusia.

17 decembrie, ora 16,30 Serbarea de Crăciun a elevilor români din Viena.

23 decembrie, ora 9,00 Sf. Liturghie în limba germană pentru elevii ortodocși din liceele vieneze.

Pentru Taina Mărturisirii sau pentru dialoguri duhovnicești sunteți așteptați înainte ori după sfintele slujbe sau la un alt termen anunțat.

Duminica după Sf. Liturghie se desfășoară dialogul biblic.

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus RUFU zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstrasse 8
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74

e-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Emanuel NUȚU Tel. 533 79 63

0676/42 32 426,

e-mail: pr.nutu@rumkirche.at

www.rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"